

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 406: Nay Nói Đoạn Trừ, Là Trừ Đi Cái Bệnh, Chứ Không Phải Trừ Đi Cái Pháp. Đoạn Vọng Quy Chân, Liền Hoảng Nhiên Đại Giác, Liễu Đạt Vạn Pháp Nhất Như, Vốn Là Nhất Chân Pháp Giới. Vốn Không Có Sự Sai Biệt Giữa Nhân Và Ngã, Thì Muôn Vạn Vọng Niệm đều Tiêu Tan Như Băng Tuyết

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 035)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Nay nói đoạn trừ, là trừ đi cái bệnh, chứ không phải trừ đi cái pháp. Đoạn vọng quy chân, liền hoảng nhiên đại giác, liễu đạt vạn pháp nhất như, vốn là Nhất chân pháp giới. Vốn không có sự sai biệt giữa nhân và ngã, thì muôn vạn vọng niệm đều tiêu tan như băng tuyết (vạn niệm băng tiêu).】

Phật trong các kinh điển Đại thừa, thường xuyên khuyên bảo chúng ta phải đoạn trừ phiền não, phải đoạn trừ tập khí, phải đoạn trừ vọng niệm, những lời khai thị như vậy vô cùng nhiều. Rốt cuộc làm thế nào để đoạn trừ? Đoạn trừ là đoạn trừ cái gì? Đây là điều đầu tiên chúng ta bắt buộc phải làm cho rõ ràng, phải hiểu cho tường tận. Chỗ này nói rất rõ ràng, là trừ đi cái bệnh, đoạn trừ là đoạn trừ đi cái bệnh của nó. Chứ không phải trừ đi cái pháp, pháp là chỉ cho pháp tướng, pháp tướng không thể đoạn trừ, pháp tướng là do tự tánh biến hiện ra, làm sao có thể trừ bỏ? Bệnh nằm ở đâu? Bệnh nằm ở chỗ vọng tưởng, chấp trước. Đoạn trừ là trừ đi cái vọng tưởng, chấp trước trong tâm chúng ta, chứ không phải trừ đi cái tướng cảnh giới bên ngoài, điều này phải làm cho rõ ràng.

Đoạn vọng quy chân, chỉ cần đoạn trừ hết những vọng tưởng, phân biệt, chấp trước ở trong tâm của chính mình, thì mọi cảnh giới tướng bên ngoài thấy đều là chân thật, liền “quy chân”; tuyệt đối không phải là rời khỏi cảnh giới này của chúng ta mà có một cái chân thật khác, nghĩ như vậy là sai lầm rồi. Cho nên, chư Phật Bồ Tát ở cùng một chỗ với chúng ta, các Ngài trụ ở pháp giới chân thật, gọi là Nhất chân pháp giới, còn chúng ta trụ ở trong lục đạo luân hồi. Nhất chân pháp giới ở đâu? Nhất chân pháp giới chính là lục đạo luân hồi, lục

đạo luân hồi chính là Nhất chân pháp giới. Người lìa khỏi được vọng tưởng, chấp trước thì ở ngay trong lục đạo luân hồi cũng là trụ tại Nhất chân pháp giới. Trên tâm niệm khởi lên vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, thì ở ngay trong Nhất chân pháp giới lại biến thành lục đạo luân hồi, đây là chân tướng của sự thật. Cho nên nhất định phải rõ ràng, nhất định phải minh bạch, đoạn vọng là đoạn đi cái vọng tưởng, phân biệt, chấp trước ở trong tâm. Tâm vốn dĩ là thanh tịnh, vốn dĩ là ly niệm, không có vọng niệm. Ngàn kinh muôn luận, vô lượng pháp môn, đường tuy khác nhưng đích đến là một, chính là quy về vô niệm, quy về tâm thanh tịnh. Đây là điều phần trước đã nhiều lần nói, dùng trí lự để suy lường không bằng dùng tịnh niệm thì khế hợp và gần gũi với chân tâm hơn.

Một khi quy chân thì giác ngộ, vì sao vị ấy lại giác ngộ? Bởi sự giác ngộ cũng là điều vốn dĩ đã có sẵn. Mã Minh Bồ Tát nói rất hay: “Bổn giác bổn hữu, bất giác bổn vô” (Bổn giác vốn có, bất giác vốn không), đây là lời được nói trong 《Khởi Tín Luận》. Vốn có thì đương nhiên có thể chứng đắc, đương nhiên có thể hiện tiền; vốn không thì đương nhiên có thể đoạn trừ, vì nó vốn dĩ là không. Chỉ cần đoạn trừ cái bệnh vọng tưởng, chấp trước, thì trí tuệ Bát Nhã vốn có liền hiện tiền, đây chính là hoằng nhiên đại giác (bổn nhiên giác ngộ lớn), tự nhiên liền hiện tiền. Hình tướng của sự giác ngộ là gì? Bên dưới nói ra là chữ “liễu”, liễu là minh liễu, thông đạt, minh liễu thông đạt thì không có chướng ngại, vạn pháp nhất như. Đến cảnh giới này, bạn liền chứng đắc được Như Lai. Là Thanh tịnh pháp thân mà trên kinh Đại Thừa thường giảng, bạn liền chứng đắc Thanh tịnh pháp thân. Thanh tịnh pháp thân hiện tiền, thì gọi là Như Lai. 《Kinh Kim Cang》 có nói: “Như Lai giả, chư pháp như nghĩa” (Như Lai là nghĩa “như” của các pháp). Bạn chứng đắc chư pháp như nghĩa, thì bạn chính là Như Lai. Chư pháp như nghĩa là gì? Vạn pháp nhất như, các pháp thấy đều “Như” (nhất như). “Như” điều gì? Là “như” với tự tánh của nó. Pháp là tướng, tướng khế hợp với tánh (tướng như kỳ tánh), sự khế hợp với lý (sự như kỳ lý), đây gọi là nhất như. Vốn là Nhất chân pháp giới, lục đạo, thập giới vốn đều là Nhất chân pháp giới.

Vốn không có sự sai biệt nhân ngã, từ đây có thể biết, hễ còn có cái ý niệm nhân và ngã, thì Nhất chân pháp giới không còn thấy nữa, các pháp không còn trạng thái “nhất như” nữa, đem Nhất chân pháp giới biến thành mười pháp giới, biến thành lục đạo luân hồi. Bạn sẽ hỏi, vì sao lại biến thành bộ dạng như thế này? Chính là vì bạn còn có “nhân”, “ngã”. 《Kinh Kim Cang》 nói rất hay,

bạn có ngã kiến, ngã tướng; hễ có ngã tướng, thì đối lập với ngã tướng sẽ có nhân tướng; rồi chúng sanh tướng, thọ giả tướng thấy đều khởi lên. Ngã, nhân, chúng, thọ đều là vọng tướng, không phải chân thật. Bồ Tát mà còn có ngã, nhân, chúng, thọ thì 《Kinh Kim Cang》 giảng là “tức phi Bồ Tát”, đó không phải là Bồ Tát, Bồ Tát tuyệt đối không có tứ tướng. Không chỉ Bồ Tát không có tứ tướng, mà xét theo bản kinh này, kinh nói cho chúng ta biết, bậc Tiểu thừa Sơ quả Tu-đà-hoàn cũng không chấp ngã tướng, nếu chấp ngã tướng thì vị ấy không thể chứng được quả Tu-đà-hoàn. Chúng ta đọc 《Kinh Kim Cang》 mới thực sự hoảng nhiên đại ngộ, hóa ra Tiểu thừa Sơ quả cũng cần phải lìa tứ tướng. Do đây có thể biết, Tiểu thừa Tứ quả, Đại thừa Bồ tát với năm mươi một quả vị, công phu của các Ngài đều là lìa tứ tướng, lìa tứ kiến. Bồ Tát có nhiều cấp bậc như vậy, chính là vì công phu lìa tướng có cạn và sâu khác nhau; công phu lìa tướng cạn thì địa vị thấp, công phu lìa tướng sâu thì địa vị cao, chỉ cùng một phương pháp, một nguyên lý, một nguyên tắc. Cho dù phương pháp tu hành không giống nhau, nhưng nguyên lý nguyên tắc là một; bất luận bạn là niệm Phật, bạn là tham thiền, hay bạn trì chú, bạn tu pháp môn nào đi nữa, phương pháp không quan trọng, nguyên lý nguyên tắc chỉ là một, tất thấy đều là lìa tướng, lìa niệm mà thôi. Nếu không hạ thủ công phu ở chỗ lìa tướng, lìa niệm, thì cho dù bạn tu pháp môn nào, tu tốt đến đâu, bạn cũng không thoát khỏi lục đạo luân hồi; vậy thì những gì bạn tu biến thành cái gì? Sẽ biến thành phước báo hữu lậu của thế gian, biến thành thứ này, tuyệt đối không thể minh tâm kiến tánh, nói cách khác, tuyệt đối không đạt được vạn pháp nhất như, không đạt được cảnh giới này. Cho nên cần phải biết, Phật và các bậc đại thánh đại hiền này, ở trong cảnh giới của các Ngài, không có thị phi nhân ngã, không có vọng tướng sai biệt, vì vậy mà các Ngài mới có thể chứng quả, đây là tin tức mà chúng ta có được từ trong kinh điển. Chứ không phải cảnh giới của chính chúng ta, mà chúng ta nhận được tin tức này. Chúng ta đối với Phật Bồ Tát có tin tưởng hay không? Nếu thực sự tin tưởng, thì phải y theo nguyên lý nguyên tắc này mà tu hành. Trong cuộc sống hàng ngày, trong cách đối nhân xử thế tiếp vật, hãy học cách lìa tứ tướng, học cách lìa tứ kiến, như vậy là đúng rồi. Lìa bằng cách nào? Chúng ta trong đạo tràng này đã giảng rất nhiều. Chân tướng của sự thật, chính là vốn dĩ không có tứ tướng, vốn dĩ không có tứ kiến, nếu chúng ta quả thật khẳng định, thâm tín không nghi ngờ, thì muôn vàn vọng niệm đều tiêu tan như băng tuyết, vọng tướng, tạp niệm tự nhiên liền không còn. Nếu

vẫn còn vọng tưởng, vẫn còn tạp niệm, nói cách khác, tứ tướng, tứ kiến của bạn vẫn còn tồn tại, vẫn đang khởi tác dụng.